

et ma nenda ramato ollin unustanud, agga
minna, surelinne ja ruumal, vastasín: kes
sun weib ramato meles píddada, fui ühte-
puhko veab tööd tegema, Sest vahandas
Wraua meest ja andis mulle üks föriwapiuts.
Häbbi ja vihha tousis mo süddames, et
se teise perre nähes olli sündinud, ja ma
votsin kohhe nou, õrra joovsta. Üksi ma ei
juigend minna, sepärast ma kiusasín em-
ma jooksmissé nousse ka Koffa poisi, ja Tal-
si poisi. Jodo räbhast, mis Saatsad mahhest
andsid, ollin ma monned Rublad folko kor-
jand, ogga ma ei arwand sest kül sama. Übhel
Páwal, kui Wraua monneks Páwaks übhe
teise Moisa olli töberaks läitnud, teggin ma
temma Pulpeti lahti, kus ma teádsin tem-
ma rahha ellewa, warrastasín seált muist
kuld ja hobbé rahha, muist pabberi rahha
liggi kolm sadda Rubla, ja süs läksime
meie kolmekste omma teed. Somesse olli
nou minna agga Lánemaalt otse kohhe meie
ei

ei juigend, sepärast noudsime meie Hario-
ehk Wirro male sada, et níie seált saafsi-
me Some maale üle minna. Kaua mele
hulksime metsad läbbi seini fui meie, en-
neste arwates, jo Wirromale saime. Meie
noudsime raïna pole, ja übhel páwal ðhto-
pole näggime meie übhe ükslaje perre met-
sas, raïna liggidal.

Se perremees arwas meid übhe Goofss-
jaid olterwad, meie ei salgand ka sedda
waid pallusime tedda, et ta meid Somesse p d-
di üllewima, ia pakkusime temmale rahha,
sün olli me ni ruumalad, et meie leik em-
ma rahha temmale nätsime. Se perre-
mees, kes kau aega jo sedda ommitit olli
ajanud Goofsjaid üllervia ei l skud ennast
kaua passuda. Teisel hinnul, e hea tuul
oli, itiis ta meid ille, ja ðhto pole sa me
jo Somesse. Eüm ta ütles meile: Ma
tean leik Some: ma nurkad õrra; ma ei
woi